

mit til, at vi sammen præger den rumlige indretning hos os selv og sikrer sammenhænge til planlægningen i landene omkring os. Bæredygtighed og balance er kodeord, der skal tages alvorligt. Men ord er ikke nok, der skal også handling til, og jeg håber, der vil være tilslutning til, at vi diskuterer de lange linjer på en fremsynet måde, så vi også på planområdet får et naturligt bindeled mellem det lokale og det internationale niveau.

Forhandling

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil gerne takke ministeren for redegørelsen, og jeg vil også godt tilkendegive, at helt overordnet finder Venstre det positivt, at ministeren har taget en del af de indsigelser, der kom til den første udgave af landsplanredegørelsen, til efterretning, og har indarbejdet dele af dem i redegørelsen.

Man må imidlertid også konstatere, når man læser høringssvarene igennem, at de derude, som i høj grad skal leve med landsplanredegørelsen, har en lang række synspunkter, en lang række indvendinger og i hvert fald en lang række forslag til, at det, der peges på, skal være mere konkret med hensyn til, hvordan vi kommer frem til målet.

Det reviderede forslag medtager to alternative fremtidsbilleder, nemlig en udlægningsmodel, der kaldes decentrale bymønstre i regionale netværk, og en model, der kaldes storbyer i europæisk integration. Modellerne er beskrevet overordnet og kortfattet, og det fremhæves, at de ikke udtrykker regeringens politik, men alene sætter regeringens landsplanpolitiske mål i relief og kan indgå i den videre debat om den danske landsplanpolitik.

Sådanne kortfattede visioner har ofte den fordel, at de på mange måder kan gøre det lettere at forstå, hvad det egentlig er, man arbejder hen imod, idet det kan være svært at holde sig målet for øje i en meget kompleks og omfattende udredning. Derfor må disse alternative modeller selvfølgelig hilses velkommen som referencemodeller; men deres værdi svækkes betydeligt af, at der ikke findes en tilsvarende kortfattet opsummering af den model, som rent faktisk udtrykker regeringens landsplanpolitik, og det vil jeg godt opfordre ministeren til at gøre mere ud af lidt senere i dag. Som det ser ud nu, kan det nemlig være svært at vurdere regeringens

landsplanpolitik i relation til de to alternative modeller, netop fordi beskrivelsen af dem er så omfattende og kompleks.

Jeg må også sige, at en af de afgørende faktorer i den første behandling af landsplanredegørelsen var, at man manglede noget om ca. 20 pct. af befolkningen, som var blevet glemt. I Venstre undrede vi os over, at landdistriktsproblematikken slet ikke indgik i temaet kultur og kulturarv gennem sammenhængende landskabsplanlægning, idet væsentlige dele af den arv netop findes i landdistrikterne. En øget vægt på en udvikling i landdistrikterne burde således rent logisk sætte sine spor i forbindelse med dette tema, for kulturlandskabet er uløseligt forbundet med udviklingen i landdistrikterne. Tilsvarende er der en sammenhæng mellem mulighederne for en udvikling af landdistrikterne og den måde, hvorpå man indretter sin infrastruktur på transportområdet.

Landdistrikterne er imidlertid ikke indarbejdet i temaet, ikke godt nok i hvert fald. Tilgængelighed på miljøets præmisser tager fortsat udgangspunkt i tilgængeligheden mellem byerne. Vi må imidlertid sige, at en udbygning af tilgængeligheden mellem byerne vil kunne medvirke til en stagnation eller ligefrem yderligere tilbagegang for de landdistrikter, der ligger mellem byerne.

For Venstre er det altså af stor betydning, at landsplanpolitikken til fulde inddrager landdistriktsproblematikken. Det må en landsplan nødvendigvis tage hensyn til, og Venstre finder derfor, at den endelige landsplanredegørelse bør inddrage disse problemstillinger langt mere direkte i afsnittene om tilgængelighed og natur og kulturarv.

Vi kan konstatere, at omtalen af og opmærksomheden over for landdistrikternes udvikling, som ikke mindst fremgår af de høringssvar, vi fik ind fra både kommuner og amter, er styrket kvantitativt i det reviderede udkast. Men alligevel forekommer det hovedsagelig at være en oversigt over de initiativer, som regeringen har taget på området. Der er ikke mange bud, ikke mange konkrete tiltag på det, som er landsplanredegørelsens hovedmål, nemlig den fremadrettede udvikling og landsplanlægningens samspil hermed. Venstre skal derfor foreslå, at omtalen af landdistrikterne og disses samspil med bysystemet styrkes med angivelse af både visionære og konkrete udviklingsstrategier for de danske landområder.